

Приличам на татко. Имам неговите очи, които стават още по-сини, когато са тъжни или ядосани, а когато са радостни – искрят. Имам неговата енергия. За съжаление нямам неговата кожа, която лятото се сдобиваше лесно с тен. Имам неговите „крака на римски пехотинец“, както той често ме подкачаше. Надявам се да имам неговото чувство за хумор.

Татко работи в Украйна по едно време и обичаше руския език – от спомените си, от песните. Често вкарваше по някоя руска дума или израз в ежедневноето си говорене.

Татко беше влах. След години обаче забрави влашкия и когато говореше с родителите си по телефона залепяше карикатурни румънски наставки и окончания на български думи: „Eu o sa ma obadECK maine“.

Татко беше добър приятел. Не на мен, ние не станяхме приятели. Сигурно твърде много си приличахме. Беше добър приятел на приятелите си.

Татко беше предприемчив. В годините на безработица беше гурбетчия, правеше анкети, застраховки, продаваше каталожна козметика като подхвърляше на клиентките си, че нещо са поостарели и са се посбръчкали и имат нужда от крем за лице! Смееха се и поръчваха.

Татко беше умен и прозорлив и много, ама много се дразнеше на простотията. Толкова много ѝ се дразнеше и го показваше, че ние се дразнехме на неговото дразнене. Като пораснах и мен ме завладя тази непримиримост.

Татко плачеше на трогателни филми и на едно румънско предаване “Surprize, surprize”, в което събираха разделени семейства, организираха емоционални изненади и правеха добро. Татко беше добър. Беше и избухлив. Беше и груб. Беше и забавен. Беше креативен. Беше подкрепящ по негов си начин. Когато работех в Кипър и от редките ми обаждания в България знаех, че ми е тежко, той ми изпрати за рождения ден не една картичка, а няколко, като беше подбрал всяка от тях с някакво окуражаващо послание.

С татко се карахме много. И не можехме да разговаряме нормално. Беше или шегуване, или каране, средно положение – няма. Постоянно юркаше мен и приятеля ми да се женим – пред гаджето с майтапи, насаме – с караници. След една такава разпалена свада му написах писмо – написах му всичко, което не можех да му кажа в разговор – колко ми е мъчно, че не се разбираме, колко

искам и аз да ми се случи мечтаната сватба, но да не е насилена, колко страдам, че не разговаряме. Сложих писмото в книгата му на нощното шкафче и си отпътувах към София. Той никога не спомена писмото. Но и никога повече не ни притесни с щекотливата тема.

Татко обичаше да танцува. По сватби. В хола на музиката от грамофона. Хора и ръченици, когато бяхме на гости у Метларови.

Татко и Силвия/Цуки (сиамската ни котка) бяха големи другари. След всяко хранене, когато той се отправяше за кратка дрямка, което свещенодействие той наричаше „важни и отговорни държавни дела“, Цуки припваше след него като неотменна компания.

Татко обичаше да спори. Обичаше да е на контра. Много уморително беше това. Но пък беше справедлив и честен човек. Просто споровете му бяха като арена, на която се качваше да води своите си битки.

Татко водеше много битки. Най-вече вътрешни. Разбрах го, когато пораснах, когато излязох от къщи, когато се отдалечих и можех да го видя от дистанция. Разбрах го, когато започнах да водя моите вътрешни битки. Изпитвала съм всичко към татко – обичала съм го, мразила съм го, гордяла съм се с него, дразнела съм му се, тъжно ми е било, всичко – по много!

Татко никога не ми каза: „Обичам те!“. Но имаме двамата една снимка от абитуриентския ми бал, на която аз гледам към обектива, а той гледа мен и се усмихва. И аз знам, че това е обич. Четях обичта му в прегръдките му, когато се прибирах в Силистра, в често нескъпосаните му опити да каже или покаже, че го е грижа за мен. Усещах обичта му, когато се смеехме заедно на неща, които друг можеше и да не сметне за смешни.

Татко ни напусна на този ден преди 7 години. Казват, по най-добрия възможен начин – внезапно и след празнуване с приятели. И сега съм сигурна, че танцува и се смее някъде в паузите между важните и отговорни държавни дела.